

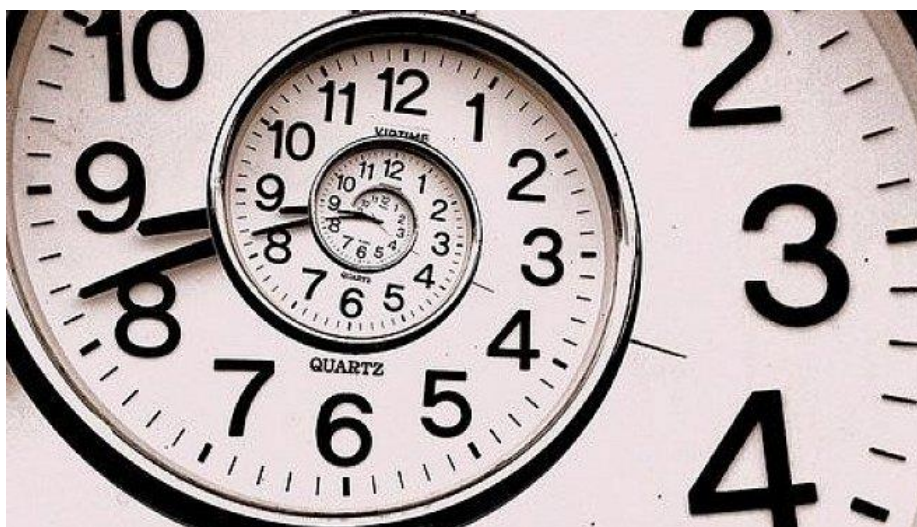
http://www.national-geographic.cz/galerie/foto.html?mm=ar_30808_0

<http://www.national-geographic.cz/clanky/cas-neexistuje-vsechno-probiha-najednou-tvrdi-respektovany-fyzik.html>

<http://www.ac24.cz/zpravy-ze-sveta/5975-cas-neexistuje-nikdy-neexistoval-a-nikdy-existovat-ani-nebude>

Čas neexistuje. Všechno probíhá najednou, *tvrdí respektovaný fyzik*

Čas – existuje snad záhadnější a podivnější fenomén našeho vesmíru? Přestože se s ním každý z nás setkává každý den a fyzici ho usilovně zkoumají už sto let, **vlastně jeho podstatu pořád nechápeme.**



Čas neexistuje. Všechno probíhá najednou, tvrdí respektovaný fyzik .

Naopak...podle mě naopak ! Až si fyzikové konečně ujasní a uvědomí, že Čas je fyzikální veličina, která má také dimenze, pak pochopí, že „plynutí času“ je vlastně naše posouvání se po časové dimenzi..., čili : *čas neplyne nám, ale my plyneme jemu, my putujeme po vesmíru „po časové dimenzi“, my ukrajujeme na časoprostorové „síti“ intervaly i délkové (na každé dimenzi délkové) i intervaly časové (na každé dimenzi časové).*

- [Filozofie](#)

- [Fyzika](#)
- [Jeskyně](#)
- [Věda a poznání](#)
- [Vesmír](#)

Autor: [Redakce](#)

26. 09. 2012

Jediným důkazem, že existoval minulý týden, je naše paměť. *Ale paměť, to je vlastně jen stabilní struktura neuronů v mozku...*

ADVERTISING

[inRead invented by Teads](#)

Jeden z **respektovaných** fyziků **přišel s neobvyklou teorií**. Místo, aby se ptal, co je vlastně čas, říká: „*Nic jako čas neexistuje.*“ **Protože je to **respektovaný fyzik**, sklízí obdiv a údiv. Já, protože jsem pouze lidový myslitel, mašibl, sklízím jen posměch a urážky...přičemž by se měla hodnotit vize-teorie-realita-pravda-názor, nikoliv autor.**

Čas je relativní. Ale pro sportovce je ještě relativnější

Standardní model vesmíru pracuje už od dob Alberta Einsteina s tím, **že čas je jedním z rozměrů** našeho vesmíru, podobný prostorovým rozměrům. **O.K.** Brian Greene to v knize Elegantní vesmír popisuje velmi pochopitelně: „*Když se s někým chceme setkat, popíšeme mu, kde v prostoru ho očekáváme – například v 9. patře budovy na rohu 53. ulice a 7. avenue v New Yorku. Máme zde tři díly informace odrážející konkrétní pozici ve třech prostorových dimenzích vesmíru. Stejně důležité ale je, kdy ho očekáváme – například v 15. hodin. Tento díl informace říká, kde v čase se naše setkání uskuteční. **Události jsou tedy určeny čtyřmi díly informace: třemi o prostoru a jedním o čase.***“ ***Jistě..., to proto, že v naší (lidské a pozemské) situaci vnímáme tok plynutí času o 8 řádů méně citlivě a tedy nevnímáme že by tok-plynutí času se konalo v jedné ze tří os (časových os, třídímenzionálního času) jiným tempem mezi dvěma pozorovateli.***

„Co je čas?“ je špatná otázka. Čas totiž není 😊 ha-ha...

Tohle všechno je ale jen iluze – alespoň podle fyzika [Juliana Barboura](#). „Když se pokoušíte chytit čas, vždycky vám proklouzne mezi prsty,“ tvrdí. Dtto když se pokusíte „chytit“ délku-vzdálenost (někde v kosmu kde si „plave“ kosmonaut už 50 let bez vztažných hmotných předmětů), tak naprosto neví ten kosmonaut, že mu „ubíhá“ vzdálenost a neví že by kolem něho byla nějaká „délka-interval, který lze či nelze „chytit“ ...; prostě vždy jde o to „do čeho a kam“ vztahují své pozorovací výsledky, a zda vůbec „mám“ pozorovací výsledky, není-li „kolem mě“ žádná hmota... „Lidé si jsou jistí, že čas existuje, ale nejsou schopní ho nijak uchopit. Lidé pouze vnímají „tok-plynutí času“, tedy vnímají jak na časové ose ukrajují časové intervaly, např. sekundy. Dtto s délkou : lidé ne-vnímají že by se vesmírem stále a stále posouvali o délkové dimenzi (po všech třech délkových dimenzích) pokud to nemohou porovnat „se stojícím předmětem-hmotou“. Lidé evidentně „umí“ porovnat délku paneláku na sídlišti ve kterém bydlí s délkou vlastního těla a s tím, že panelák „se nepohybuje“ tedy s tím, že „panelák se pohybuje“ po prostoru, po délkové dimenzi stejně jako on-člověk pozorovatel, a tedy „panelák stojí jako on“. Myslím si, že je to proto, že čas ve skutečnosti vůbec neexistuje.“ ☺ Myslet si to může každý, jde o to vystopovat pravou-správnou vesmírnou realitu, to je těžké... Fyzik k tomu samozřejmě nedospěl jen tak při přemýšlení někde v hospodě; dostal se k této myšlence studiem toho, jak věda vnímala čas. A to od Isaaca Newtona, pro kterého byl čas řekou, která teče vždy a všude stejně, až po nejmodernější exotické [teorie superstrun](#).

Pro Barboura čas není součástí čtyřrozměrného časoprostoru. Fyzik ho chápe jen jako iluzi způsobenou tím, že se všechno kolem nás mění. Barbour chápe všechny jednotlivé momenty v čase jako jeden celek, kompletní a existující sám o sobě. Nazývá tyto momenty výrazem „Nyní“.

Popisuje je takto: „Jak žijeme, zdá se nám, že se pohybujeme sérií Nyní. A proč „se nám nezdá“ že my-hmota-Země putujeme vesmírem „po časové dimenzi“ a ukrajujeme na ní časové intervaly ? Kdyby se kosmonaut narodil ve vesmíru, kde široko-daleko od něj není hmota-hmotný předmět, jak by vnímal (po svém zestárnutí) délku, tedy tři délkové dimenze ? a to, že se on sám pohybuje (jako auto na brněnském velodromu) do tří prostorových dimenzí ? Otázkou však je, co jsou zač.“ Pro Barboura je každé Nyní souhrnem všeho ve vesmíru. Některé vize jsou

„pravdivější“ protože je říká titulovaný fyzik a jiné vize jsou „fantasmagorovitější“ protože je říká lidový myslitel. Oba bez matematiky, což je podle mnoha českých vědců (Kulhánek, Brož, Beneš, Petrásek, Hála aj.) nezbytná podmínka k tomu, aby mu bylo dovoleno „kecat“ do vědy... „Máme **silný dojem**, že věci vůči sobě zauímají jisté pevné postavení. **dojmy vítězí...Rád bych od toho oddělil vše, co nevidíme (přímo i nepřímo) a držel se myšlenky, že mnoho různých věcí koexistuje současně.** Jsou prostě Nyní – nic víc, nic méně.“ Přijde vám tato představa jen těžko pochopitelná? Barbour si proto představil i popisy, které se dají představit i pro **mozek ne-fyzika.** S tím by v české kotlině moc neuspěl, tady jsou lidoví myslitelé na indexu...

Jeho Nyní **se dají představit jako** stránky z povídky, které jsou vytržené z knihy a náhodně poházené po podlaze. Každá stránka je oddělená entita existující **bez času, vně času.** ?? (moje doktrína : čas neběží nám, ale my-hmota-Země běžíme jemu, tedy „po časové dimenzi“) Pokud se stránky **nějakým** způsobem seřadí a pak se krok po kroku procházejí, vzniká z nich příběh. Ale ať už stránky uspořádáme jakkoliv, přesto je každá z nich kompletní a nezávislá. Jak Barbour říká: *“Kočka, která vyskočí, není tou stejnou kočkou, která dopadne na zem.”* Neexistuje tedy žádný okamžik v minulosti, který by změnil v okamžik v budoucnosti. Všechny možné konfigurace vesmíru, každé možné místo atomu ve vesmíru existují současně.

Podivné? Připravte se, protože to excentričtější ještě přijde. Podle Barboura existují všechna možná Nyní v obrovském platonovském kontinuu, **které se obejde zcela bez času.** Barbour měl zřejmě na mysli „čas jakožto tok-plynutí času“. Takže zřejmě měl na mysli, že „všechna Nyní“ se obejdou **bez plynutí** času Což svým způsobem je právě „ono“ moje vyjádření, že 3+3D síť časoprostorových dimenzí „stojí“ (euklidovský rastr 3+3D) a pohybuje se po čase i po prostoru jen ten hmotný objekt. → my běžíme-tečeme-plyneme tomu času, na té dimenzi časové... „Co mě opravdu fascinuje,“ popisuje Barbour svou vizi, „je, že všechna ta existující Nyní mají speciální strukturu – dala by se představit jako krajina. (*křivé stavy 3+3 D čp, miliony, miliardy takových, „plavou“ v nekřivém euklidovském 3+3d rastru*) Každý bod v této mapě je jedno Nyní – celek pak nazývám Platonie. Proč? Je totiž bezčasá a tvořená dokonalými matematickými zákony – podobně jako svět idejí, jaký popisoval antický filosof. “

Co bylo před Platonii?

Pokud se svět popisuje pomocí Nyní a Platonie, odpadají úplně otázky jako „*Co se stalo před Velkým třeskem?*“ V této kosmologii totiž čas vůbec neexistuje opakují : autor má na mysli „čas jakožto plynutí času“, autor neuvažoval nad možností, že Čas je Veličina, vesmírotvorná, jakožto „*artefakt*“, který má své dimenze a „*ty plynou*“, tedy pozor : neplynou dimenze, ale plyneme my po té dimenzi a tím vnímáme tok času – takové otázky pak vůbec nemají smysl. Velký třesk není pro fyzika velká exploze v naší dávné minulosti, ale jen jeden z mnoha bodů v krajině Platonie. Jak >smutné<, že se stále vědci blíží mé vizi, že Velký Třesk je jen „změna stavu“ předešlého na následný...smutné

Podle španělských fyziků se z vesmíru ztrácí čas. Možná zmizí úplně

Naše představa o existenci času vzniká proto, že v Platonii existují i objekty, kterým Barbour říká záznamy. Fyzik svůj koncept vysvětluje takto: *“Jediným důkazem, že existoval minulý týden, je naše paměť. Ale paměť, to je vlastně jen stabilní struktura neuronů v mozku. Podobně jediným důkazem, jaký máme o minulosti Země, jsou kameny a zkameněliny. Ale to jsou všechno jen struktury minerálů, které dnes prozkoumáváme. Důležité je, že my máme jen jakési záznamy a máme je jen Nyní.”*

Barbourova teorie vysvětluje ? existenci těchto záznamů jako vztah mezi Nyní v Platonii. Některá nyní jsou propojena s jinými Nyní v Platonii, a to přesto, že všechna existují najednou. Tato propojení budí zdání času – a to přesto, že plynutí mezi jednotlivými Nyní se nedají dokázat. Jo, jo...

Minulost, budoucnost i konec – to všechno s v Barbourově fyzice stává zcela zbytečným. Přestože tato teorie vypadá velmi filosoficky, až esotericky, **bez posílání do Bohnic, bez plivání zuřivých nadvědců...** pořád jde o čistou fyziku. „*Chápu, že moje myšlenka je šokující. Všechny nové myšlenky jsou šokující, (rozdíl je jen v autorech : jedni jsou titulováni a uznávaní, jiní jsou ponižováni, posmívání a posílání do blázince)* Ale dají se pomocí ní vytvářet předpovědi, které popisují svět,“ kontruje Julian Barbour. Se svými spolupracovníky už vydal několik článků, které

ukazují, jak z exotické fyziky jeho Platonie přirozeně vyplývají teorie relativity i kvantová mechanika.

Nechceme tvrdit, že právě tato teorie je v přehršli fyzikálních pohledů na svět ta správná. Ilustruje však, jak **moderní věda** (Přesně : fyzik z Oxfordu bude mít vždy vize označené jakožto „moderní věda“ ; lidový myslitel, mašíbl z Iontu, bude mít vždy vize ne-moderní, ne-vědecké, fantasmagorické, hodné posměchu a plivání (viz Kulhánek, Brož, a podobní) dokáže měnit úhel pohledu na realitu a vytváří stále nové interpretace vesmíru. Že se jednou spojí nejmodernější fyzikální rovnice a Platonova představa o jeskyni a světě idejí, to by asi zaskočilo každého vědce 19. století...

JN, 11.09.2017